TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 11. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Savstarpēja palīdzība prasījumu piedziņā – Direktīva 76/308/EEK – 6. panta 2. punkts un 10. pants – Direktīva 2008/55/EK – 6. panta otrā daļa un 10. pants – Lūguma iesniedzējas dalībvalsts nodokļu prasījums, ko piedzen lūguma saņēmēja dalībvalsts – Šī prasījuma statuss – Jēdziens "priekšrocība" – Likumā noteiktais minētā prasījuma ieskaits pret lūguma saņēmējas dalībvalsts nodokļu parādu

Lietā C-19/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 20. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 11. janvārī, tiesvedībā

État belge

pret

Pantochim SA, likvidācijas procesā,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerāladvokāts: Dž. Hogans [*G. Hogan*]

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Pantochim SA*, likvidācijas procesā, vārdā – *J. Oosterbosch*, *avocate*,

– Beļģijas valdības vārdā – *P. Cottin* un *J.-C. Halleux*, kā arī *C. Pochet*, pārstāvji,

– Spānijas valdības vārdā – sākotnēji *A. Rubio González*, pēc tam *S. Jiménez García*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Wilderspin*, kā arī *J. Jokubauskaitė* un *C. Perrin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 14. janvāra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 76/308/EEK (1976. gada 15. marts) par savstarpēju palīdzību tādu prasījumu piedziņā, kas radušies no darbībām, kuras ir daļa no Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda finansēšanas sistēmas, kā arī lauksaimniecības un muitas nodokļu piedziņā (OV 1976, L 73, 18. lpp.) 6. panta 2. punktu un 10. pantu, kā arī Padomes Direktīvas 2008/55/EK (2008. gada 26. maijs) par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem (OV 2008, L 150, 28. lpp.) 6. panta otro daļu un 10. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *État belge* [Beļģijas valsts] un *Pantochim SA*, likvidācijas procesā, par šīs sabiedrības prasījuma pret šo dalībvalsti ieskaitu attiecībā pret šīs sabiedrības parādu Vācijas Federatīvajai Republikai.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 76/308

3 Direktīvas 76/308 pirmajā līdz trešajā un astotajā apsvērumā bija noteikts:

“tā kā pašlaik nav iespējams kādā dalībvalstī piedzīt prasījumu, pamatojoties uz dokumentu, ko izdevušas iestādes kādā citā dalībvalstī;

tā kā tas, ka valstu noteikumi, kas regulē piedziņu, piemērojami tikai šo valstu teritorijā, pats par sevi ir šķērslis kopējā tirgus izveidei un darbībai; tā kā šī situācija neļauj pilnīgi un taisnīgi piemērot Kopienas noteikumus, it īpaši kopējās lauksaimniecības politikas jomā, tā veicinot krāpšanu;

tā kā tāpēc nepieciešams pieņemt kopīgus noteikumus par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā;

[..]

tā kā gadījumos, kad lūguma saņēmējai iestādei lūguma iesniedzējas iestādes vārdā jāveic prasījumu piedziņa, lūguma saņēmējai iestādei, ja tās dalībvalstī spēkā esošie noteikumi to pieļauj un ar lūguma iesniedzējas iestādes piekrišanu, jābūt tiesīgai piešķirt parādniekam maksāšanas termiņu vai arī samaksu pa daļām; tā kā jebkādi procenti, kas iekasēti sakarā ar šo maksāšanas noteikumu piešķiršanu, jāpārskaita lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalstij.”

4 Saskaņā ar Direktīvas 76/308 1. pantu tajā ir noteiktas normas, kas jāiestrādā dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktos, lai katrā dalībvalstī nodrošinātu šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpstošo to prasījumu piedziņu, kas radušies citā dalībvalstī.

5 Minētās direktīvas 6. pantā bija paredzēts:

“1. Pēc lūguma iesniedzējas iestādes lūguma un saskaņā ar lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts normatīviem un administratīviem aktiem attiecībā uz dalībvalstī radušos līdzīgu prasījumu piedziņu, lūguma saņēmēja iestāde piedzen prasījumus, par kuriem sastādīts dokuments, kas atļauj piedziņas izpildi.

2. Šādā nolūkā jebkuru prasījumu, par kuru iesniegts piedziņas lūgums, pielīdzina prasījumiem lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī, izņemot gadījumus, kas paredzēti 12. pantā."

6 Šīs pašas direktīvas 9. pantā, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Direktīvu 2001/44/EK (2001. gada 15. jūnijs) (OV 2001, L 175, 17. lpp.), bija paredzēts:

"1. Prasījumus piedzen lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts valūtā. Visu prasījuma daudzumu, ko piedzinusi lūguma saņēmēja iestāde, lūguma saņēmēja iestāde nosūta iesniedzējai iestādei.

2. Ja to pieļauj normatīvie un administratīvie akti, kas ir spēkā lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī, kā arī pēc apspriešanās ar lūguma iesniedzēju iestādi, lūguma saņēmēja iestāde var piešķirt parādniekam maksāšanas termiņu vai samaksu pa daļām. Jebkādi procenti, ko par šādu papildus piešķirtu laiku iekasē lūguma saņēmēja iestāde, arī jāpārskaita lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalstij.

[..]"

7 Atbilstoši Direktīvas 76/308 10. pantam:

"Prasījumiem, kas jāpiedzen, lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī nepiešķir nekāda veida priekšrocības."

8 Direktīvas 76/308, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2001/44, 10. panta redakcija bija šāda:

"Neatkarīgi no 6. panta 2. punkta piedzenamie prasījumi negūs obligātu labumu no priekšrocībām, kas saistītas ar līdzīgiem prasījumiem, kas rodas dalībvalstī, kurā atrodas lūguma saņēmēja iestāde."

Direktīva 2008/55

9 Direktīvas 2008/55 1. un 10. apsvērumā bija noteikts:

"(1) Direktīva [76/308] ir vairākas reizes būtiski grozīta. Skaidrības un praktisku iemeslu dēļ minētā direktīva būtu jākodificē.

[..]

(10) Gadījumos, kad lūguma saņēmējai iestādei lūguma iesniedzējas iestādes vārdā jāveic prasījumu piedziņa, lūguma saņēmējai iestādei, ja tās dalībvalstī spēkā esošie noteikumi to pieļauj un ar lūguma iesniedzējas iestādes piekrišanu, vajadzētu būt tiesīgai piešķirt parādniekam maksāšanas termiņu vai arī samaksu pa daļām. Jebkādi procenti, kas iekasēti sakarā ar šo maksāšanas noteikumu piešķiršanu, būtu jāpārskaita lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalstij."

10 Saskaņā ar Direktīvas 2008/55 1. pantu tajā ir noteiktas normas, kas jāiestrādā dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, lai katrā dalībvalstī nodrošinātu šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpstošo prasījumu, kas radušies citā dalībvalstī, piedziņu.

11 Šīs direktīvas 6. pantā bija noteikts:

"Pēc lūguma iesniedzējas iestādes lūguma un saskaņā ar lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts normatīvajiem un administratīvajiem aktiem attiecībā uz dalībvalstī radušos līdzīgu prasījumu piedziņu lūguma saņēmēja iestāde piedzen prasījumus, par kuriem sastādīts dokuments, kas atļauj piedziņas izpildi.

Šādā nolūkā jebkuru prasījumu, par kuru iesniegts piedziņas lūgums, pielīdzina prasījumiem lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī, izņemot gadījumus, kas paredzēti 12. panta piemērošanas gadījumā."

12 Minētās direktīvas 10. pantā bija paredzēts:

"Neatkarīgi no 6. panta otrās daļas piedzenamie prasījumi negūs obligātu labumu no priekšrocībām, kas saistītas ar līdzīgiem prasījumiem, kas rodas dalībvalstī, kurā atrodas lūguma saņēmēja iestāde."

Beļģijas tiesības

13 Direktīva 76/308 tika transponēta Beļģijas tiesībās ar *loi du 20 juillet 1979 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certaines cotisations, droits, taxes et autres mesures* [1979. gada 20. jūlija Likumu par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem] (1979. gada 30. augusta *Moniteur belge*, 9457. lpp.).

14 Atbilstoši šī likuma 12. pantam, tā redakcijā, kas piemērojama strīdam pamatlietā (turpmāk tekstā – " 1979. gada 20. jūlija likums"):

"Beļģijas iestāde, kurā iesniegts piedziņas lūgums, ārvalstu iestādes prasījumus pielīdzina prasījumiem karalistē."

15 1979. gada 20. jūlija likuma 15. pants bija formulēts šādi:

"Piedzenamajiem prasījumiem nav dodamas nekāda veida priekšrocības."

16 *Loi programme du 27 décembre 2004* [2004. gada 27. decembra programmlikumā] (2004. gada 31. decembra *Moniteur belge*, 87006. lpp.) 334. pantā, tā redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2009. gada 7. janvārim, bija noteikts:

"Jebkuru summu, kas ir jāatmaksā vai jāmaksā nodokļu maksātājam, piemērojot tiesību normas par ienākuma nodokļiem, tiem pielīdzinātiem nodokļiem, pievienotās vērtības nodokļiem vai saskaņā ar civiltiesību noteikumiem, kas attiecas uz nepamatotu maksājumu atgūšanu, kompetentā amatpersona var piešķirt bez formalitātēm priekšnodokļa, ienākuma nodokļa, tam pielīdzinātu nodokļu, pievienotās vērtības nodokļa (galvenokārt papildu summas un palielinājumi), administratīvo vai nodokļu naudas sodu, procentu un izdevumu, kas maksājami parādniekam, samaksai, ja tie nav vai vairs nav apstrīdēti.

Iepriekšējo daļu turpina piemērot konfiskācijas, cesijas, nodošanas gadījumā vai gadījumā, ja ir vienlaicīgi prasījumi vai maksātnespējas procesi."

17 2004. gada 27. decembra programmlikuma, kas grozīts ar *loi programme du 22 décembre 2008* [2008. gada 22. decembra programmlikuma] 194. pantu (2008. gada 29. decembra *Moniteur belge*, 68649. lpp.), 334. pantā, kas piemērojams no 2009. gada 8. janvāra, ir noteikts:

"Jebkuru summu, kura atmaksājama vai samaksājama personai saskaņā ar nodokļu tiesību aktiem, kas ietilpst *service public fédéral Finances* [Valsts federālā finanšu dienesta] kompetencē, vai kuras iekasēšanu un piedziņu nodrošina šis Valsts federālais dienests, vai arī saskaņā ar civiltiesību normām par nepamatotu maksājumu atgūšanu, bez formalitātēm un pēc kompetentās amatpersonas ieskatiem var piešķirt, lai samaksātu summas, ko šī persona ir parādā saskaņā ar attiecīgajiem nodokļu tiesību aktiem, vai lai apmierinātu nodokļu vai ar nodokļiem nesaistītus prasījumus, kuru iekasēšanu vai piedziņu nodrošina Valsts federālais finanšu dienests ar tādu normu palīdzību vai saskaņā ar tādām normām, kurām ir likuma spēks. Šo noteikumu piemēro tikai tai attiecīgās personas parāda summai, kas netiek apstrīdēta.

Iepriekšējo daļu turpina piemērot konfiskācijas, cesijas, nodošanas gadījumā vai ja ir vienlaicīgi prasījumi vai maksātnespējas procesi."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

18 *Pantochim* saskaņā ar *tribunal de commerce de Charleroi* [Šarlruā Komerclietu tiesas] (Beļģija) spriedumu 2001. gada 26. jūnijā tika uzsākts likvidācijas process.

19 Šīs likvidācijas laikā Beļģijas valsts paziņoja, ka tai ir prioritārs prasījums pievienotās vērtības nodokļa (PVN) jomā, kuru *Pantochim* pilnībā samaksāja, un ka Vācijas valstij ir prasījums 634 257,50 EUR apmērā par PVN un procentiem, kas tika iekļauts šīs sabiedrības nenodrošinātajā parādā.

20 No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka, lai piedzītu šo prasījumu, Vācijas valsts bija iesniegusi šai dalībvalstij lūgumu sniegt palīdzību un ka par šī lūguma esamību vai likumību netika izvirzīti nekādi iebildumi.

21 *Pantochim* pret Beļģijas valsti savukārt ir prasījums, kas izriet no tiesību normu nodokļu jomā piemērošanas, kuru šī valsts plāno kompensēt, pamatojoties uz 2004. gada 27. decembra programmlikuma 334. pantu, ar iepriekš minēto Vācijas valsts prasījumu.

22 *Pantochim* apstrīdēja šo ieskaitu un cēla prasību *tribunal de première instance de Hainaut, division de Mons* [Aino pirmās instances tiesa, Monsas teritoriālā nodaļa] (Beļģija), kas nosprieda, ka Beļģijas valstij nebija tiesību prasīt šādu ieskaitu.

23 Ar 2016. gada 27. jūnija spriedumu *cour d'appel de Mons* [Monsas apelācijas tiesa] (Beļģija) apstiprināja šo lēmumu un piesprieda Beļģijas valstij samaksāt *Pantochim* summu 502 991,47 EUR apmērā, kurai pieskaitīti procenti.

24 Beļģijas valsts par šo apelācijas instances spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību *Cour de cassation* [Kasācijas tiesā] (Beļģija).

25 Šādos apstākļos *Cour de cassation* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai tiesību norma, saskaņā ar kuru prasījumu, par kuru iesniegts piedziņas lūgums, "pielīdzina prasījumiem lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī", kā tas ir paredzēts Direktīvas [2008/55] 6. panta [otrajā] daļā, ar ko ir aizstāts Direktīvas [76/308] 6. panta 2. punkts, ir jāsaprot tādējādi, ka lūguma iesniedzējas valsts prasījumu pielīdzina lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumam un līdz ar to lūguma iesniedzējas valsts prasījums kļūst par lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumu?

2) Vai termins "priekšrocība", kas lietots Direktīvas [2008/55] 10. pantā un pirms kodificēšanas Direktīvas [76/308] 10. pantā, ir jāsaprot kā ar prasījumu saistītas pirmtiesības, kas piešķir tam prioritātes tiesības salīdzinājumā ar citiem prasījumiem gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi, vai kā mehānisms, kura mērķis ir saņemt prasījuma preferenciālu maksājumu gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi?

Vai nodokļu iestādes tiesības 2004. gada 27. [decembra] programmlikuma 334. pantā paredzētajos apstākļos veikt ieskaitu gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi, ir jāuzskata par priekšrocību iepriekš minēto direktīvu 10. panta izpratnē?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

26 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 76/308 6. panta 2. punkts un Direktīvas 2008/55 6. panta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka lūguma iesniedzējas dalībvalsts prasījumu pielīdzina lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumam un līdz ar to šis prasījums iegūst pēdējās minētās dalībvalsts statusu.

27 Vispirms ir jānorāda, ka, lai gan Direktīva 76/308 un Direktīva 2008/55, uz kurām ir atsauce uzdotajos jautājumos, tagad ir atceltas, tās bija spēkā pamatlietas faktu rašanās laikā. No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka Beļģijas valsts, lai dzēstu Vācijas valsts prasījumu, par kuru pamatlietā ir iesniegts piedziņas lūgums, veica vairāku nodokļu prasījumu, kurus *Pantochim* varēja pamatoti iesniegt Beļģijas nodokļu administrācijā laika posmā no 2005. gada 1. janvāra līdz 2009. gada 20. aprīlim, ieskaitu.

28 Saskaņā ar Direktīvas 76/308 6. panta 2. punktu un Direktīvas 2008/55 6. panta otro daļu, kas attiecīgi jālasa kopsakarā ar Direktīvas 76/308 6. panta 1. punktu un Direktīvas 2008/55 6. panta pirmo daļu, ja par prasījumu ir iesniegts piedziņas lūgums, to "pielīdzina" prasījumiem lūguma saņēmējas dalībvalstī, un pēdējai minētajai ir jāveic šī prasījuma piedziņa saskaņā ar normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem, kas šajā dalībvalstī ir piemērojami līdzīgu prasījumu piedziņai.

29 Līdz ar to no Direktīvas 76/308 6. panta 2. punkta un Direktīvas 2008/55 6. panta otrās daļas izriet, ka prasījums, par kuru ir iesniegts piedziņas lūgums, iegūst nevis lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījuma statusu, bet tiek "pielīdzināts" prasījumiem šajā lūguma saņēmējā dalībvalstī, un tas ir vienīgi tāpēc, lai šī dalībvalsts varētu veikt tā piedziņu; tādējādi tai ir jāizmanto pilnvaras un procedūras, kas paredzētas normatīvajos vai administratīvajos aktos un ko piemēro prasījumiem saistībā ar identiskiem vai līdzīgiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem tās tiesību sistēmā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 48. punkts).

30 Tāpēc, lai gan saskaņā ar šīm normām lūguma saņēmējai dalībvalstij, lai piedzītu prasījumu, par kuru ir iesniegts šāds piedziņas lūgums, ir jāizturas pret šo prasījumu tāpat kā pret pašas prasījumiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 14. janvāris, *Kyrian*, C-233/08, EU:C:2010:11, 43. punkts), tas nenozīmē, ka attiecīgais prasījums tiek cedēts no lūguma iesniedzējas dalībvalsts uz lūguma saņēmēju dalībvalsti. Kā ģenerāladvokāts norādīja spriedumu 35. punktā, šis prasījums pēc būtības joprojām ir lūguma iesniedzējas dalībvalsts prasījums un ir nošķirams no lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumiem.

31 Šādu interpretāciju apstiprina arī Direktīvas 76/308 10. panta, kurā izdarīti grozījumi ar Direktīvu 2001/44, un Direktīvas 2008/55 10. panta formulējums, saskaņā ar kuriem piedzenamie prasījumi ne vienmēr gūst labumu no priekšrocībām, kuras saistītas ar līdzīgiem prasījumiem, kas rodas lūguma saņēmējā dalībvalstī.

32 Tāpat no Direktīvas 76/308 9. panta, kurā izdarīti grozījumi ar Direktīvu 2001/44, un Direktīvas 2008/55 9. panta izriet, ka lūguma iesniedzējas dalībvalsts prasījums, ko piedzen lūguma saņēmēja dalībvalsts, neiegūst pēdējās minētās dalībvalsts prasījuma statusu, jo šīs normas paredz, ka lūguma saņēmējai dalībvalstij ir pienākums pārskaitīt lūguma iesniedzējai dalībvalstij visu piedzīto prasījuma summu attiecīgā gadījumā procentus, kas maksājami par piešķirto maksājuma periodu.

33 Turklāt no Direktīvas 76/308 astotā apsvēruma un Direktīvas 2008/55 10. apsvēruma izriet, ka Savienības likumdevēja nodoms bija tāds, ka lūguma saņēmējai dalībvalstij ir jāatgūst prasījums lūguma iesniedzējas dalībvalsts "vārdā".

34 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 76/308 6. panta 2. punkts un Direktīvas 2008/55 6. panta otrā daļa. ir jāinterpretē tādējādi, ka lūguma iesniedzējas dalībvalsts prasījums nav pielīdzināms lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumam un tas neiegūst pēdējās minētās prasījuma statusu.

Par otro jautājumu

35 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 76/308 10. pants un Direktīvas 2008/55 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka termins "priekšrocība", kas lietots šajās normās, ir jāsaprot kā ar prasījumu saistītas pirmtiesības, kas piešķir tam prioritātes tiesības salīdzinājumā ar citiem prasījumiem gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi, vai kā mehānisms, kura mērķis ir saņemt prasījuma preferenciālu maksājumu gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi. Šī tiesa arī jautā, vai Direktīvas 76/308 10. pants un Direktīvas 2008/55 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka lūguma saņēmējas dalībvalsts nodokļu administrācijas tiesības veikt ieskaitu gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi, ir uzskatāmas par "priekšrocību" šo normu izpratnē.

36 Jāatzīmē, ka Direktīvā 76/308 un 2008/55 nav definēts jēdziens "priekšrocība" un šajā nolūkā nav ietverta atsauce uz dalībvalstu tiesību aktiem.

37 Tiesas judikatūrā ir noteikts, ka Savienības tiesību normas teksts, kurā tās satura un tvēruma noskaidrošanai nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, parasti visā Savienībā ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā tiesību normas kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. it īpaši spriedumus, 2016. gada 13. oktobris, *Mikołajczyk*, C-294/15, EU:C:2016:772, 44. punkts, un 2017. gada 16. novembris, *Kozuba Premium Selection*, C-308/16, EU:C:2017:869, 38. punkts).

38 Attiecībā uz Direktīvu 76/308 un 2008/55 ir jāatgādina, ka saskaņā ar katras direktīvas 1. pantu tie paredz kopējus noteikumus par savstarpējo palīdzību, lai katrā dalībvalstī nodrošinātu prasījumu, kuri ietilpst šo direktīvu darbības jomās un kuri ir radušies citā dalībvalstī, piedziņu.

39 No Direktīvas 76/308 pirmā līdz trešā apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir novērst šķēršļus kopējā tirgus izveidei un darbībai, kādi izriet no valstu tiesību normu piedziņas jomā piemērojamības teritoriālajiem ierobežojumiem (spriedums, 2012. gada 18. oktobris, X, C-498/10, EU:C:2012:635, 45. punkts).

40 Tādējādi šajā direktīvā ir paredzēti tādi palīdzības pasākumu veidi kā piedziņai noderīgas informācijas paziņošana, dokumentu paziņošana adresātam, kā arī tādu prasījumu piedziņa, par kuriem sastādīts dokuments, kas atļauj piedziņas izpildi (spriedums, 2012. gada 18. oktobris, X, C-498/10, EU:C:2012:635, 46. punkts).

41 Runājot par attiecīgo normu kontekstu ir jāatgādina, ka minētās direktīvas 10. pantā ir paredzēts, ka piedzenamajiem prasījumiem lūguma saņēmējā dalībvalstī nav nekādu priekšrocību. Tādējādi šajā pantā ir paredzēta norma, saskaņā ar kuru priekšrocības, kādas ir atzītas lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumiem, netiek piešķirtas prasījumiem, par kuriem ir iesniegts piedziņas lūgums.

42 Šis 10. pants tika grozīts ar Direktīvu 2001/44, pēc tam to aizstājot ar Direktīvas 2008/55 10. pantu. Ar minētajām direktīvām, atkāpjoties no šīs normas, tika ieviesta iespēja lūguma saņēmējai dalībvalstij piešķirt šīs priekšrocības prasījumiem, kas piedzenami attiecībā uz lūguma iesniedzēju dalībvalsti.

43 Šīs normas apstiprina faktu, ka pat tad, kā norādīts šī sprieduma 28.–30. punktā, ja šie prasījumi to piedziņas nolūkos ir jāaplūko tāpat kā lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumi, tie tomēr ir nošķirami no pēdējiem minētajiem un tiem principā nav priekšrocību šajā dalībvalstī.

44 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāuzskata, ka šajās normās izmantotais jēdziens "priekšrocība" ir jāinterpretē plaši, lai ietvertu visus mehānismus, kas lūguma saņēmējai dalībvalstij vairāku prasījumu iesniegšanas gadījumā, atkāpjoties no prasījumu vienlīdzības principa, ļauj iegūt preferenciālas vai prioritāras prasījumu apmaksas tiesības.

45 Attiecībā uz pamatlietā aplūkotajām ieskaites tiesībām, kas Beļģijas nodokļu administrācijai ir attiecībā uz viņas pašas nodokļu prasījumiem, iesniedzējtiesas sniegtā informācija neļauj noteikt, vai vairāku prasījumu iesniegšanas gadījumā šo tiesību izmantošana ļauj šai administrācijai iegūt preferenciālas vai prioritāras tās prasījumu apmaksas tiesības vai arī tā ir uzskatāma par parasto ieskaites mehānismu.

46 Gadījumā, ja minēto tiesību izmantošana ir uzskatāma par parasto ieskaites mehānismu, kura mērķis ir vienkāršot piedziņas procedūru, nepiešķirot Beļģijas valstij ne preferenciālas vai prioritāras tiesības prasījumu apmaksas vajadzībām, ne arī kādas privilēģijas, kas ļauj atkāpties no prasījumu vienlīdzības principa, būtu jāuzskata, ka uz šo tiesību izmantošanu attiecas Direktīvas 76/308 6. pants un Direktīvas 2008/55 6. pants, kas nozīmē, ka šai valstij šīs tiesības būtu jāizmanto arī gadījumos, lai atgūtu citas dalībvalsts prasījumus, par kuriem saskaņā ar šīm direktīvām ir iesniegts piedziņas lūgums.

47 Pretējā gadījumā – ja ieskaites tiesību izmantošana pamatlietā piešķirtu Beļģijas valstij tādas preferenciālas vai prioritāras tiesības, kādas nav citu prasījumu gadījumā, šīs tiesības kā tādas, kuru izmantošanas gadījumā notiek atkāpšanās no prasījumu vienlīdzības principa vairāku prasījumu iesniegšanas gadījumā, būtu uzskatāmas par "priekšrocību" Direktīvas 76/308 10. panta un Direktīvas 2008/55 10. panta izpratnē.

48 Šādā gadījumā Beļģijas valsts nevarētu izmantot minētās tiesības, lai saskaņā ar šīm direktīvām piedzītu citas dalībvalsts prasījumus, par kuriem ir iesniegts piedziņas lūgums, jo no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka saskaņā ar 1979. gada 20. jūlija likuma 15. pantu piedzenamajiem prasījumiem nav nekādu priekšrocību.

49 Katrā gadījumā ir jāuzsver, ka lūguma saņēmēja dalībvalsts var izmantot tādas ieskaites tiesības, kādas ir aplūkotas pamatlietā, tikai par labu lūguma iesniedzējai dalībvalstij.

50 Šādos apstākļos uz otro jautājumu ir jāatbild, ka:

– Direktīvas 76/308 10. pants un Direktīvas 2008/55 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šajās normās ietvertais jēdziens "priekšrocība" attiecas uz jebkuru mehānismu, kura mērķis ir saņemt prasījuma preferenciālu maksājumu gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi.

– Direktīvas 76/308 10. pants un Direktīvas 2008/55 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstu tiesības vairāku prasījumu iesniegšanas gadījumā izmantot ieskaitu ir uzskatāmas par priekšrocību šo normu izpratnē, ja šo tiesību izmantošanas mērķis ir piešķirt šai dalībvalstij preferenciālas vai prioritāras tiesības prasījumu apmaksas vajadzībām, kas nav citu prasījumu gadījumā, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

51 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **Padomes Direktīvas 76/308/EEK (1976. gada 15. marts) par savstarpēju palīdzību tādu prasījumu piedziņā, kas radušies no darbībām, kuras ir daļa no Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda finansēšanas sistēmas, kā arī lauksaimniecības un muitas nodokļu piedziņā 6. panta 2. punkts un Padomes Direktīvas 2008/55/EK (2008. gada 26. maijs) par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem 6. panta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka lūguma iesniedzējas dalībvalsts prasījums nav pielīdzināms lūguma saņēmējas dalībvalsts prasījumam un tas neiegūst pēdējās minētās prasījuma statusu.**

2) **Direktīvas 76/308 10. pants un Direktīvas 2008/55 10. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:**

   – **šajās normās ietvertais jēdziens "priekšrocība" attiecas uz jebkuru mehānismu, kura mērķis ir saņemt prasījuma preferenciālu maksājumu gadījumā, ja ir iesniegti vairāki prasījumi;**

   – **dalībvalstu tiesības vairāku prasījumu iesniegšanas gadījumā izmantot ieskaitu ir uzskatāmas par priekšrocību šo normu izpratnē, ja šo tiesību izmantošanas mērķis ir piešķirt šai dalībvalstij preferenciālas vai prioritāras tiesības prasījumu apmaksas vajadzībām, kas nav citu prasījumu gadījumā, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

[Paraksti]